

[Økonomiministeren]

jeg ikke i stand til at besvare her. I hvert fald vil det tage lang tid, hvis jeg skulle gøre det, og hvis hr. Steen Folke vil have svar på de spørgsmål, så må han stille dem skriftligt på en eller anden måde.

Ellers har der fra hr. Kjelgaards side været spurgt, om man forsøger at holde de nuværende indbyrdes kursrelationer nogenlunde uændret. Det tror jeg jeg kan svare positivt på, det forsøger man. Man er ikke interesseret i at skabe, skal vi sige problemer med en hurtig igangsættelse af EMSen, når mulighederne derfor foreligger.

Med hensyn til de forhandlinger, der foregår om de monetære udligningsbeløb, så er det jo en kendt sag, at der har været og vel stadig væk føres drøftelser på det ene eller andet plan imellem Frankrig og Tyskland, om man kan finde forståelse for disse spørgsmål. Da vi jo med hensyn til de nye monetære udligningsbeløb har støttet Frankrig, så er vi stadig væk også interesseret i, at der opnås et resultat i den retning, som Frankrig på dette område har givet udtryk for. Vi håber, at man finder en løsning, og som jeg sagde i min indledning, finder vi ikke fra regeringens side, at dette må kunne blokere for, at EMSen bliver sat i kraft, fordi vi betragter det som meget vigtigt.

Hr. Niels Helveg Petersen omtalte Sverige og Norge. Jeg vil gerne understrege – det har jeg også gjort i markedsudvalget, i det politisk-økonomiske udvalg og under de forhandlinger, vi har haft om EMSen og udformningen af EMSen – at det fra dansk side hele tiden har været fremhævet, at EMSen måtte udformes på en sådan måde, at andre lande, herunder ikke mindst Norge og Sverige, kunne tiltræde under en eller anden form, og det var fra dansk side under udformningen en forudsætning, at mulighederne herfor skulle være til stede. Som jeg har sagt tidligere, deler vi naturligvis fra regeringens side den opfattelse, at disse muligheder også på et eller andet tidspunkt vil blive udnyttet.

Jeg vil sige til hr. Ib Christensen, der talte om de mellemlange lån og om den politiske afhængighed ved mellemlange lån, at der nok er grund til at gøre opmærksom på – det fremhævede jeg også i min indledning – at der er ingen forskel på den politiske stilling til de mellemlange lån i forhold til det nuværende slangesamarbejde og i forhold til det

samarbejde, som skal finde sted inden for EMSen. Når jeg nævner det, så er det bare, fordi et af de argumenter, der ligesom skal stå, er, at her har man gennemført og vedtaget noget frygtelig meget, også i forhold til det, som var gældende tidligere. Der er altså ikke på dette område nogen forskel.

Så har det været et gennemgående tema hos dem, som har været modstandere af Danmarks deltagelse i det valutariske samarbejde, at dette ville få afgørende indflydelse på vor økonomiske politik. Det ville hæmme os i vores muligheder, det ville begrænse vores muligheder, det ville gøre Danmark afhængigt af alle de andre lande, og man har fremhævet afhængigheden først og fremmest af Vesttyskland. Der er da grund til at fremhæve, at i det valutariske samarbejde, altså slangesamarbejdet, som vi har i øjeblikket, er der kun 4 lande. EMSen starter dog med flere lande og med muligheder for, at det stadig væk udvides, så der bliver flere og flere lande i et sådant valutarisk samarbejde. Hvis man endelig skulle gå ind i den terminologi, så ville det vel i og for sig betyde, at et enkelt land ville blive mindre dominerende, end det måske havde været hidtil, altså hvis man nu skulle gå ind i den terminologi, som bliver fremhævet på dette område.

Jeg vil gerne ligesom flere ordførere, der har været positive over for det valutariske samarbejde, understrege, at vore økonomiske vanskeligheder ville være betydelig større, hvis vi stod uden for et valutarisk samarbejde.

Jeg lagde med nogen interesse mærke til hr. Ib Christensens noget besynderlige køren frem og tilbage med, om det var en fordel at devaluere, eller det var en fordel at revaluere. Han konstaterede, at det var i hvert fald ingen fordel nogen af stederne, og han sluttede med at slå fast, at nu måtte man gøre kronen fri, så den kunne finde sit eget leje. Det kunne være, at det leje lå langt under den værdi, den havde nu. Det kunne måske også ligge langt højere end den værdi, den havde nu.

Det må jeg altså opfatte på den måde, at man fra retsforbundets side med sindsro ville se på de skadevirkninger, det kunne påføre det danske samfund i det ene eller det andet tilfælde. Jeg blev altså lidt forvirret, hr. Ib Christensen, over den argumentation, der blev fremført, og det stod mig ikke klart,